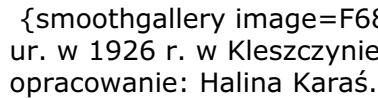

Tekst gwarowy — Kleszczyna 2

Autor: Halina Karaś

 Informator: Albin Borsich, ur. w 1926 r. w Kleszczynie. Nagranie Piotr Wysocki. Przepisanie: Monika Kresa. Weryfikacja i opracowanie: Halina Karaś.

Wspomnienia z dzieciństwa {vm}T686.mp3|L{/vm}

No jak żem był dzieckim, to się {tt} = bawiłem. Rozszerzenie artykulacyjne i do e przed spółgłoską półotwartą ł. |bawjełem{/tt}, byłem małym dzieckim, takim pieńć, sześć lat, no to wtedy miałem psa, i tyn pies, zawsze jak mama mje wołała, to {tt} = patrzała, tj. patrzyła. Uproszczenie wymowy grupy trz wymawianej jako cz. |paczała{/tt}, z jakiej strony pies przylecieł, to wiedziała, gdzie żem jest, nie? No ji ten pies sie do mnie tak przywiązał, raz żem mu doł żreć, we, w {tt} wąborek / węborek ‘wiadro’. Wyraz częsty w Wielkopolsce. |womburku{/tt}, we womburku, ale on nie mog teroz sięgnąć, bo ten wombourek był za wysoki, to żem złapuł go za {tt} = ogon. Labializacja, czyli poprzedzenie samogłoski w nagłosie u niezgłoskotwórczym (zapisywanym jako ł). |łogon{/tt}, i do góry żem go czymuł tak, że on żar. No ji później jusz musiałem krowy paść u Niemca, no to, musiałem w niedziele, i {tt} = wszystkie. Twarda wymowa grupy kie jako ke typowa dla gwar całej Polski północnej. |wszystke{/tt} dny żem musioł paść, nie? No ale to nie było najgorsze. Najgorsze byuło to w szkole, jak {tt} = żeśmy to musieli. Końcówka -m, a nie -śmy, przyłączona do spójnika że. |żem to musieli{/tt} do szkoły chodzić, to wtedy nauczyciel nas wyzywuł tam od Połlon, nie Krojcpołlon, nie, żeby, musieliby nas, nam suchy chleyb dać, ale że to jeszcze za szkoda dlo nas by było, powiesić by {tt} = nas. Dyftongiczna, czyli dwugłoskowa, wymowa dawnego a pochylonego. |nołs{/tt} musieli.